

Versjon: 1

Laget av: Stein Gorseth

Ansvar oppdatering: Stein•
Gorseth •

Oppdatert: 01.07.19

Copyright: NORCE/RKBU Vest

Kjære kompis!

Vårt sosiale ansvar når
mobbing skjer

Artikkel i Bergens Tidende

Kjære kompis! ⁽¹⁾

Hei, jeg kjenner deg dessverre ikke, men kommer likevel ikke videre i dagen min uten først å skrive noen ord til deg.

Jeg har nettopp sett deg ligge på gulvet på skolen din, jeg så deg på dataskjermen på jobben som journalist i BA. Som journalister ser vi mye, vi blir gjerne litt hardbarkede, og er det noe vi vet, så er det at mange der ute trenger hjelp, støtte og omsorg. Likevel skriver jeg dette til akkurat deg.

Kjære kompis! (2)

Du er en liten gutt, elleve, tolv år, som ligger på gulvet sammenkrøket, underdanig og forsvarsløs. Over deg står en større gutt. Gråtkvalt og redd ber du om at han ikke må slå. Du holder hendene for ansiktet og ber igjen, «vær så snill, ikke slå meg!». Men gutten slår likevel, viser ingen nåde, drar hendene dine bort så du ikke får beskyttet ansiktet, og slår. Så gjør han det igjen.

Rundt står elever og ser på, en av dem filmer, han er på parti med ham som slår. Har de planlagt volden mot deg? Er de til og med så primitive i toppen at de tar den opp så de kan se den i reprise, bilde for bilde, zoome inn på ansiktet ditt og le: «Fyyy faen som han skriker!», «hør så redd han er!», «se så rød han er i trynet, blør han? Han blør faen meg?».

Kjære kompis! (3)

Vel, kompis, jeg kaller deg det, jeg kan tenke meg at det eneste som er verre for deg enn å ligge der på gulvet, er at alle i etttertid kan se deg som så liten og redd. På Facebook til og med, der dine feige overmenn har lagt den ut og andre har kommet med spottende kommentarer mot deg under.

Men det finnes altså et annet perspektiv enn det man samtidig blir påført når man ligger på et skolegulv, forslått og føler seg alene i verden. Jeg tror det er derfor jeg skriver til deg. For det er noen viktige ting jeg vil du skal vite, ting det kanskje er lettere å høre på, tro på når de ikke bare kommer fra dem som uansett bryr seg om deg, men også utenfra, fra alle oss som er blitt berørt av det som skjedde med deg, fra en som meg.

Kjære kompis! (4)

For det første er det viktig at du forstår at det som ble gjort mot deg er en forbrytelse, det er forbudt ved lov. Det er vold som ingen skal måtte finne seg i, heller ikke når den rammer andre.

Dessuten skal du vite at undersøkelser viser at det som regel går mye bedre med dem som blir plaget på skolen, enn med dem som mobber. Du er en ung gutt som har god tid til å få et godt voksenliv – med mennesker som er glade i deg – rundt deg. Gi ikke opp troen på det!

Kjære kompis! (5)

«Hva hjelper det vel meg i hverdagen, hva hjelper det nå», tenker du kanskje? Vel, muligens kan det komme noe godt ut av alt dette vonde. Kanskje kan skolen nå få ryddet opp uten at noen kan klandre deg for «å ha sladret»? Det har de klart selv med å gå i sin egen felle. Jeg er sikker på at det er mange gode krefter på skolen din som vil ditt beste, og med et ekstra øye til deg nå. Tro meg, vi i BA skal følge med.

Og så må du huske at vi finnes her ute, vi som nå plutselig vet om deg, som kom helt ut av det da du dukket opp. Enten du tror meg eller ikke, det er bare å ringe, jeg stiller. Slik kompisser gjør.

Kjære kompis!

Samtal om:

- Hvilke tanker og følelser fikk du da du leste dette innlegget
- Hva er journalistens refleksjoner om hendelsen?
- Når journalisten skriver
 - *«Og så må du huske at vi finnes her ute, vi som nå plutselig vet om deg, som kom helt ut av det da du dukket opp. Enten du tror meg eller ikke, det er bare å ringe, jeg stiller. Slik kompiser gjør».*
- Hva sier dette om forfatterens sosiale ansvar?
- Hva tror du denne «sympatierklæringen» betyr for den gutten som ble utsatt for mobbing?

Oppgave

- skriv en sympatierklæring

- Hvis **du** skulle laget en sympatierklæring til denne gutten eller noen andre som har vært utsatt for mobbing;
- Hva ville **du** da ha lagt vekt på?
- Arbeid sammen to og to. Lag en kort sympatierklæring